

Egil Green

Storartad Requiem fyllde □ Lovisas förnyade kyrka

LOVISA. Arrangörerna blev mer eller mindre tagna på säng när Verdis *Requiem* framfördes på allhelgona dagen i Lovisa kyrka på lördagen. Intresset visade sig nämligen vara så stort att alla intresserade först med darr på ribban fick plats, men det krävde många extra stolar.

Uppdaterat 10/11/2011 - 20:39 Publicerad 07/11/2011 - 11:37

Orsaken var förutom den erkänt högklassiga dödsmissan säkert också charmen att få uppleva den ljusa, nyrenoverade kyrkinteriören. Dessutom var tidpunkten på alla helgons dag synnerligen välvald.

Verdis (1813-1901) *Requiem*, komponerad 1873-1874 räknas till en av de musikverk som klassas både som en regelrätt mäsas men också som kompositörens kanske bästa opera - låt vara i kyrkomusikalisk klädnad.

Hur som helst ligger musikverkets notabilitet både i själva tonsättningen och i ramverket: visst är det sällan man konfronteras med en musikuppsättning med en 100 personer stor kör, en orkester på närmare 60 instrumentalister samt fyra välrenommerade solister. Litet smolk i bägaren uppstod ändå på grund av att basen **Jaakko Ryhänen** som insjuknat i feber inte kunde medverka utan på kort varsel ersattes av en annan mycket bra bas, **Jyrki Korhonen**.

Full kontroll

Redan inledningens ytterst mjuka ansats med körens knappt hörbara fras "Requiem aeternam dona eis" (Ge dem en evig vila, Herre) och den påföljande upptrappningen i satsen *Dies Irae* (Vredens dag), där koristerna i glödande fortissimo sjöng till ett våldsamt orkesterutbrott med ylande violiner, visade att dirigenten **Esa Heikkilä** hade full kontroll på helheten.

Sångarna som bestod av den så kallade Uusimaa-kören, Laurentius-kören från Lojo och Kyrkslätt kammarkör svarade för en gedigen insats till Lojo stadsorkesters både mjuka och märgfyllda ackompanjemang. Men så är också *Requiem* ett klassiskt kyrkomusikverk karakteriserat av både passion och kraftsång samt stor återhållsamhet. Det är också all anledning att minnas Borgåkantorn **Eric-Olof Söderströms** stora insats i instuderingen av sången med kören under fyra veckoslut.

Strålande solister

Utän att var någon expert på områden var det inte särdeles svårt att inse att verkets storhet också beror på solistinsatsen - och vilken insats.

Som det framgick på presskonferens inför *Requiem* på musikinstitutet i Borgå är det inte ovanligt att verket uppförs med erkända utländska solister - för att vara på den säkra sidan.

Ändå är jag säker på att ingen blev besviken på sopranerna **Margareta Haverinen** och **Riikka Hakola** eller tenoren **Hannu Jurmu** och basen Jyrki Korhonen, som alla med sin gedigna musikaliska bakgrund visade sig vara fyra mycket säkra kort.

Enligt verkets partitur uppträdde de inte bara solo, i duett eller som trio utan ofta också i kvartett, med eller utan kör. I deras sång fanns en dynamik och samstämmighet man sällan upplever och vill man nödvändigtvis lyfta fram någon enskild solist var

det Riikka Hakola som manade fram en stor musikalisk skönhet också i det allra högsta registret. Det var hon som förde verket till sitt slut tillsammans med kören i den långa *Libera Me*. Konserten avtackades också med stående ovationer. Arrangörer för *Requiem* var kulturväsendet i Lovisa, Lovisa svenska och finska församlingar, Borgånejdens musikinstitut samt Lojo stadsorkester.

Betyg:

Snittbetyg:

Ditt betyg:

No votes yet

Ditt betyg: Ingen